

TANRI-KRAL'lardan KRAL-TANRI' lara

(Tarihî Parantez)

Tarihî devirlere en son biz çıktık; tarih içinde “sosyal soykırım” boyutunda cihanşümûl bir “karşı devrim” 1826’da bizim üzerimizde tatbik edildi... Onun için de tarihî devirleri ve dinleri bitirecek parantezi kapatmak ve tarih ötesi yolculuğunda insanlığın başını çekmek görevi de biz mazlum ve mâsum Türklere düşüyor herhalde...

Atatürk, Anadolu Türklüğünün timsâli olan ve Türk-Tarikat Sistematiği'nin pîr'lerine benzeyen bir şahsiyetti... Ama etrafı, kendini velinimetine(pâdişaha) ihânet etmiş gibi hisseden, Arap-Kürt zihniyetine sâhip, biatlı bendegân taifesi ile doluydu...Ki bunlar –son pâdişahlar tarafından- Batı'ya hayran olarak yetiştirilmiş ve Batı'yı örnek göstermek sûretiyle, hatta Batılılardan gelen direktiflerle –tepeden- reform yapılmasına alıştırmış insanlardı... Ve de Mustafa Kemal'in önünde, belgesel tarih olarak sâdece son yüzyıllık anakronik kargaşa ve “güdüm” dönemine ait “mugâlâta literatürü” bulunmaktaydı. Ki bu durumda düşüğümüz –veya bozukluğun çıktığı- yerin tesbitini yapmayı dolayısıyla de çâreyi kendimizde bulmayı hemen hemen imkânsız kılıyordu.

Onun içindir ki Mustafa Kemal, yaptığı doğru işlerin izâhını doğru yapamadı; ve de inkılâplarını,Batı'dan aldığı hukûkî çarelerle korumaya, sosyal mülâhazalarla savunmaya kalktı. Ki böylece de, kendisine yöneltilen haksız eleştirilere kapı aralamış oldu.

Halbuki kendimizi toparlayarak rotamızı düzeltmek için gerekli olan çâreler, tarihimizde mevcuttu. Ve istikbâle uzanan yolları iyi görebilecek bir ferâsete(vizyona) kavuşabilecek için de, tarihimizi gittikçe daha derinliğine araştırmamız ve okumamız gerekirdi... Tutarlı ve uzun bir geçmişe sâhip olan bizlerin yapacağı sâdece, tarihte yapılmış olan hatâları, düzenbazlıkları ve belgesel tahrifâtı ortaya çıkarmaktan ibaretti... Yoksa, toplumsal hayatı, insânî hayatı –ondan bundan ders alarak- yeni yeni öğrenecek olan, emekleme çağındaki bir halk değildik biz... Ama nevar ki, yozlaşmış Osmanlı saltanatını ilgâ ettiğimiz halde bizler hâlâ onların yazdırmış olduğu tarihi okuyor ve –meselâ- gericilerin Mustafa Kemal'i, hilâfeti kaldırmakla suçlamasına göz yumuyoruz... Sonra da yine aynı gerici çevrelerin, “Vahdettin kaçmayıp da direnebilseydi Mustafa Kemal bu kadar cüretkâr davranamazdı” şeklindeki yorumlarına pek ses çıkarmıyoruz.

Halbuki son pâdişah Vahdettin'in kaçmaması mümkün değildi... Çünkü –siyâsi sakıncaları yüzünden Mustafa Kemal'in fedailerini yapmasalardı bile Vahdettin, 2.Mahmut veya 2.Abdülhamit mâdurları tarafından mutlaka öldürülecekti... Yâni Vahdettin'i ülkeden kaçırılan esas sâik, muhakkak olan bir ölümün korkusu idi...

Fransızlar, 1789'da bir krallarını indirip idam ettiler diye övünüp dururlar; “halkın bilinci” veya “sınıf bilinci” filân gibi söylemlerle... Ama biz birçok pâdişah indirmiş ve idam etmişizdir fakat –resmî tarih kitaplarının çarpıttığı bir zihniyetle- değil övünmek, bundan âdeta hicap duyarız... Halbuki biz bunları, alelacele uydurulmuş ve meşrûiyeti tartışmalı ihtilâl yasaları ile de değil, ya câri şeriata göre(şeyhülislâm fetvâsıyla) ya da örfî tarikat hukuku mûcibince(kavl-i karar ile) gâyet meşru bir şekilde hâl ve idam etmişizdir...

Aslında bütün bu çarpıtmaları, “İstanbul-1826” olayı ile 2. Mahmut başlatmıştır... Gâvur parası ile halifeliğini ilân edip Türk-Tarikat Sistematiği'ni(yâni iç dinamik kanallarını) imha edince, memleket insanların ve aydınların kafalarının, biatlı Arap-Kürt Zihniyeti ile Batı hayranlığı arasında polarize olmasına(veya çatlamasına) yol açmıştır...

İç dinamiklerine dayanarak yönetilemeyen bir ülkenin yöneticileri, iktidarlarını sürdürebilmek için dış dinamikler arasında denge politikaları aramaya mecburdurlar tabii ki... İşte, vatan-millet haini 2. Mahmut Türkiye'yi ve Türkleri böyle bir mahkûmiyet politikasının içine sokmuştur. Yâni Arapların,

Halifeye biatı öngören “Ortodoks İslâm” anlayışı ile Batılıların, dini hâric tutan “dualist akılcı” zihniyeti

arasında canbazlık(ve/veya mugâlâta) yapmak mecburiyetinde bırakmıştır... Onun içindir ki 1826'daki kırılma noktasından sonraki Osmanlı Saltanatı'nı meşrû saymak mümkün değildir... Ve Mustafa Kemal'in kaldırdığı hilâfet de, 2.Mahmut'un halkları birbirine kırdırmak ve Türk sivil toplumunu yok etmek için gayri meşrû olarak büründüğü bir "kisve"den başka bir şey değildir aslında...

Son Osmanlı sultanlarından sâdece Abdülaziz, halkına ve –Tarikat- geleneklerine saygılı davranmış, ama onu da bu yozlaşmış hânedânın en gerici bendegâni, Hüseyin Avni Paşa adındaki sergerdenin riyâsetinde –hunharca- katletmişlerdir. Yâni Sultan Abdülaziz'in ölümü, sarayın içinde kan akıtılmak sûretiyle intihar süsü verilerek –gâyet kurnazca- işlenmiş bir cinâyettir aslında... Çünkü örfî usullere ve halkın inancına göre pâdişahların hallinde kan akıtmak meşru olmayan bir davranıştı; ve bu yola hiç kimse tevessül etmezdi/etmemişti. Hele ki, bilekleri kesilerek kanının tümünü heder etmek sûretiyle bir pâdişahı öldürmek, kimsenin tahayyül bile edemeyeceği bir olaydı. Üstelik, böyle bir durumla karşılaşmış ve gururu kırılmış bir pâdişahın –hele ki, pehlivan yapılı bir Abdülaziz'in- bağıarak etraftan yardım istemesi de olacak iş değildi... Yâni böyle bir cinâyet teşebbüsünde, kurbanın da işbirliği yapması kaçınılmazdı...

Aslında Osmanlı Devleti'ni ve İmparatorluğu'nu , Türk-Tarikat Sistematiği adını verdiğimiz

“iç dinamikler” organizasyonu kurmuştur. Yâni Hacı Bekdaş'ların, Ahi Evran'ların, Yunus Emre'lerin, Mevlâna Celâlettin'lerin, Hacı Bayram'ların çekip çevirdiği ve yön verdiği Türk sivil toplumu kurmuştur Osm. İmparatorluğunu...

Osmanoğulları her ne kadar, bidâyette Selçûkî'lere bağlı ve dolayısıyla Arap islâmiyetine (yâni halifelere) biatlı gibi görünüyorsa da, sonradan Anadolu Selçûkîleri ile kavgalı olan Türk-Tarikat Sistematiği'nin güdümünde bağımsızlığını ilân ederek müstakil devlet oluşturmuştur. Ve bu devlet de en azından 16.yüzyılın ortalarına kadar, hem halifelere dayanan Arap ortodoksisinden hem de peygamber soydaşlığı ve imâmet silsilesi güden İran ortodoksisinden farklı, özgün bir İslâmiyet anlayışı geliştirmiştir: Öyle ki, dîni bilimden –kategorik olarak- ayırmayan, ortaya çıkan problemleri

“şerif imamlar”ın aralarındaki ihtilâfları da izah edecek şekilde ilimle ve fenle(teknolojiyle) halleden, dolayısıyla giderek mezheplerin de tevhîdini amaçlayan bir Tanrısal Yol(Ulûhiyet Yolu) veya doğru-düzgün bir İlerleme Yolu islâmiyeti idi bu... Her ne kadar 16.yüzyılın ortalarında Kopuk(Kânûnî) Sultan Süleyman'ın târif ve tâyin ettiği “Şeyhülislâm”lık müessesesi ile bu düzen bozulmuşsa da, Türk-Tarikat Sistematiği'nin sahip olduğu Seyfiyûn kolunun(Yeniçeri'lerin) yaptırım gücü sâyesinde ictihat kapısı tam olarak kapatılmamış ve zaman zaman –zorla da olsa- şeriat güncelleştirilerek dogmatik bir klişe hâline gelmesi uzun süre önlenememiştir...

Bu “Tarikat” islâmiyetinde halklar(avâm), geleneksel(örfî) ibâdetlerinde serbest bırakıldıkları halde, önder ve yönetici konumunda olanlar, günlük ibâdetlerden muaf tutulmuşlardır.Çünkü bunlar, yol üzerinde, ceht(veya cihat) üzerinde sayılmışlardır.(yâni örfî Tarikat Hukuku'muzdan, devlet adamlarının dindar ve dolayısıyla din istismarcısı olmaması için, bize –Batı'nın lâikliğinden- daha mâkul gelecek tedbirler üretmek mümkündür/mümkündür.)

Yoksa, Arap'lardan ve Acem'lerden farklı olan resmî ibâdet ritüellerimiz, herhalde Peygamber sünnetine en yakın olanıydı. Çünkü, Peygamber soyunun ileri gelenleri İstanbul'a getirilmiş ve onlara –aralarından- “Nâkib ül Eşraf” adıyla bir de lider tâyin edilmişti. Ve bunlar da, Türk-Tarikat Teşkilâtı mensuplarıyla yâni İstanbul efendileri ve çelebileriyle iç içe çalışıp yaşamaktaydılar. Öyle ki, “eşraf” sözcüğü,- anlamını kaybetmiş(değiştirmiş) olsa bile- bugün hâlâ halk arasında sık sık kullanılmaktadır...

Türk-Tarikat Sistematiği'nde “elyak” insan seçimleri(inisiyasyon programları) doğru gitse, ilim ve fende gelişme devam etseydi, sâdece İslâmî mezheplerin değil, giderek ayrı ayrı uygulanan “monoteist” iddialı dinlerin de tevhîdini gerçekleştirebilecekler ve böylece de tam anlamıyla bir Nizâm-ı Âlem(Küresel İnsâniyet) tesis edebileceklerdi.

Ancak nevar ki, yaklaşık beşyüz yıllık bir süreç içinde ortaya çıkmış olan bu Nizâm-ı Âlem çekirdeği(veya fidanı) , 1.Süleyman adındaki geri zekâlı bir pâdişahın 46 yıl süren sultanını yaşamak gibi bir tâlihsizliğe uğrayarak -16. yüzyıl ortalarında- büyük bir darbe yedi... Ekonomiyi kâfirlere teslim

edip(kapitülasyonlar), babasının bıraktığı büyük hazineyi fuzûlî savaşlarda harcayan, ve bütün bu saçma icraatlarını tastik ettirmek için de kendi kendine –Avrupa senyörlerinin kardinalleri gibi- bir “Şeyhülislâm” tâyin eden bu geri zekâlî pâdişaha, yârân ve bendegâni “Kânûnî”, düşmanları da

“Muhteşem” lâkabını yakıştırmışlardı; ama yaptığı kânunlar içerdeki ekonomik soygunu meşrûlaştırıp isyanları tenkil etmekten ve savaş için asker toplamaktan başka bir işe yaramamıştı; ve düşmanlarının “muhteşem” dediği de aslında, babası Yavuz Sultan Selim’den kalan büyük devlet hazinesiydi...

Kopuk Sultan Süleyman “Kapitülasyon”larla Tarikat’ın Şurbiyûn kolunu, “Şeyhülislâm”lık müessesesi ile de Kavliyûn kolunu vurmakla ve sürekli savaşlarla da Seyfiyûn kolunu(Yeniçerileri)

zaptürapta almakla aslında, Tarikat’ın Saltanat üzerindeki etkisini kırmayı ve onun –saray entrikaları ile seçilen ahmak- sultanlara nazîre yapacak adamlar yetiştirmesini önlemeyi amaçlamıştı herhalde...

Nitekim ondan sonradır ki Osmanoğulları, Tarikat eğitiminden uzak durdular ve Saray eğitimine önem verdiler. Ve de Tarikat’ın yetiştirdiği mahâret ve mârifet sâhibi insanları sakıncalı görerek uzak yerlere sürgün ettiler... Halbuki Türk-Tarikat Sistematiği bu kadar hırpalanmamış –ve mahâretli müteşebbisler yetiştiriyor- olsaydı, o sıralardaki coğrâfi keşiflerden Batı Avrupa’ya akan servetlerin bir kısmının da –yatırım kapitali olarak- İstanbul’a gelmesi işten bile değildi...

18. yüzyılın sonlarına gelindiğinde ehl-i tarik artık, tamamen yozlaşmış olan Osmanlı Hânedânı’

nı değiştirmek, hatta cumhuriyeti denemek eğilimine girmişti. 19.yüzyılın başında, 3.Selim’in halli sırasında yeğeni Mahmut’un da ortadan kaldırılmasıyla, Hânedan’ın kökünün kurutulması fırsatı da yakalanmıştı. Ancak, sonradan 2.Mahmut adıyla tahta geçip, Arap-Kürt Biatçılığı’nın bayraktarlığına

(halifelîğe) soyunarak ve de Avrupa’ya teslimiyet politikaları geliştirerek halkından intikam alan bu

mel’un veled elden kaçırıldığı için bu fırsat değerlendirilemedi.

Onun içindir ki, Mustafa Kemal’in Saltanat’ı ilgâsını da, yüzyıl gecikmiş bir görevin îfâsı olarak

görmek lâzımdır aslında... Ama bu görevin şeklen yerine getirilmesi, yüzyıllık “mugâlâta literatürü”nün taraftarlarını, yâni ilmi ve fenni Batı’dan alıp dînin Arapça’sına(Hilâfet’e) biat etmiş olmakla kişilik taslayan çatlak kafalıları ortadan kaldırmaya yetmemiştir. Çünkü 1.Dünya Savaşı’nda Arap’ların ayrılmasıyla “biatlı” zihniyetinden kurtulduk derken bu sefer Kürt’ler, kişiliklerini ispat etmek için bu zihniyetin bağnaz savunucuları hâline gelerek bizi ifsâta devam ettiler.

Yâni Kürtçülüğü sâdece siyâsi bir tavır (ve talepler) şeklinde değerlendirmemek, daha çok onun

-biatlı yobazların zihniyeti olarak- çıkardığı/çıkaracağı fesattan korkmak lâzımdır. Nitekim gelinen

son aşamada(ve son tahlilde) açıkça görülmektedir ki, gericilik ve bölücülük birbiriyle akort (uyumlu) olarak çalışmaktadır... Gerçi Kürtlerden de değerli adamlar(bireyler) yetişti/yetiştirdik belki ama onların kastlarını(kabilelerini) dağıtıp “biatlı köle rûhu”nu ortadan kaldıramadık. Dolayısıyla de, geleneklerini(ve dinlerini) nihâi insâniyet doktrini zannederek sâdece yiyip-içip, üremek şeklinde bir hayat sürmelerine, sıkışınca da kendilerine biat edilecek yeni merciler aramalarına –ve eski efendilerine isyan etmelerine- çâre bulamadık. Çünkü devletimizin tepesine de aynı zihniyet nüfûz etmişti; ve de bu “biatlı”lığa alıştırılmış insanların ya beslenip ya tepelenerek (tenkil edilerek) yola getirilebileceği şeklindeki –yanlış- bir devlet politikasını yerleştirmişti...

Tarihî yol kazalarının sebep olduğu bütün bu olumsuzlukları fikren aşmak ve tarihî olguları, onları yapanların ve yazanların dileklerinden (ve/veya niyetlerinden) bağımsız olarak yeniden değerlendirip tasnif etmek için her şeyden önce Türk-Tarikat Sistematiği’nin mantığını (metodolojisini) iyi anlamamız gerekmektedir: Onların, 15.yüzyılın –progressist- zihniyetini aksettiren yazılı belgelerinden(vakfiyelerinden) anlıyoruz ki, tarikat erenleri hiçbir mezhebe mensup değil... Ve üstelik

pratikte ortaya çıkan meselelerde, bütün “şerif imamlar”ın aralarındaki ihtilâfları(çelişkileri) ilim ve fenle(teknolojiyle) izah edip aşmak sûretiyle “kavl-i karar” eylemekte... Y ani, yaşanan pratik içinde ilimde ve fende ilerledikçe, islâmiyetin geçmişindeki ihtilâfları çözerek “tevhîd”i gerçekleştirebileceklerine inanmaktalar...Ki din içindeki bütün ihtilâfların ilimle, fenle çözülmesi durumu da aslında, dinin mistik(gizemli) bir tarafının kalmaması yani bilim tarafından kapsanması demek...

Bu gidişâtın ileri aşamalarının, silsile tâkip eden ve “tek tanrıcılık” iddiası güden Ortadoğu mahreçli dinlerin metodolojik bir çerçevede birleştirilmesi, dolayısıyla dînin(dinlerin) bilim tarafından aşılması demek olacağı da âşikâr... Nitekim bana kadar ulaşan ve yeniçerilere atfen ifâde edilen bir söylemde “Muhammet ümmetinden, İsa meşrebindenim” denilmekte...

15.yüzyılın sonlarıyla 16.yüzyılın başlarında yaşamış zihni berrak, ferâseti keskin atalarımızın

Metodolojik yolundan –bugünkü ilmî techizâtımızla- gittiğimiz taktirde anlaşılıyor ki her şeyden önce Tanrı kavramının, “kişilik” vehmetsiren, dolayısıyla farklı yörelerde “tanrı” olarak farklı kişiliklerin kurgulanmasına –ve politeizme- yol açan niteliklerinden niçin kurtulunamadığını açıklamak gerekmektedir.

Bir defa Tanrı, hiçbir peygambere, “bana şöyle ibâdet edin!” diye direktif vermemiş; ve muayyen bir ibâdet biçimi belirlememiştir. Daha doğrusu hiçbir peygamber böyle bir iddia ile ortaya çıkamamıştır... İbâdetleri, bütün peygamberler ve ardılları, kendi geleneklerinden derledikleri ve kafalarından uydurdukları kadarıyla, daima ulu bir kişiyi ta’zim(ululama) şeklinde düzenlemişlerdir.

Bunun, ilk büyük uygarlıkların kurucuları olan Tanrı-Kral’ların –insanlara- kazandırdığı bir alışkanlık olduğu açıktır... Yoksa, mutasavver(soyut) bir Tanrı’nın, kişilik çağrıştırmadan “biricik”liğini ispât etmek üzere, tek bir ibâdet biçimini

-hepsine- dikte etmesi ve bunda da “yöneliş” ve “hitap” unsurlarının bulunmamasına özen göstermesi gerekirdi. Çünkü farklı diller de konuşular insanların, aynı duygu ve düşüncelerde birleşebilmeleri için müşterek bir davranış disiplinine girmelerinin yeterli olacağını bilmesi gerekirdi...

Diğer yandan sözkonusu dinlerdeki müşterek kural ve kabuller de aslında ilk Tanrı-Kral’ların koyduğu kurallardan başka bir şey olmasa gerek...Ki bunlar “panteist zon”dan gelen beslenmeyle, çiftleşmeyle ilgili tabuların, ilk büyük uygarlıklardaki kitlesel kastî işbölümü düzenini idâme ettirecek kadar gevşetilmesi ve düzene sokulması gereğinden neşet etmiştir: Kutsanmış evlilikler şeklindeki çiftleşme usûlleri, günde iki veya üç kere muayyen vakitlerde yemek yeme kuralları, adam öldürmeme ve zina yapmama tavsiyeleri vs. gibi...Yani demek ki, peygamberlerin Tanrı’sı aslında Tanrı-Kral’ların anti-tez’i olabilecek kadar farklı bir kavram değil... Hatta, ilk Tanrı-Kral’lar hakkında dolaşan rivâyetlerin, diri bir zihinde ideal bir kişilik olarak tebellür etmesiyle ortaya çıkmıştır bile diyebiliriz peygamberlerin Tanrı’sı için...

Peygamberler, kadîm Tanrı-Kral’ları esas itibariyle veya prensip olarak doğru ve kutsal kabul etmişler ve sâdece görünmez bir varlık şeklinde soyutlayarak onları ideal bir “tek”liğe(ve tek’lik idealine) ulaştırabileceklerini sanmışlardır. Dolayısıyla de realitede yine halkları birbirine düşüren, “privat” Yahudi tanrısı, oğlunu müjdecî olarak gönderen “baba” Hıristiyan tanrısı ve –yalancı bedevîler gibi- dağlar, taşlar üzerine and içen(yemin eden) “çoban” Müslüman tanrısı gibi soyut Kral-Tanrı’ların ortaya çıkmasına sebep olmuşlardır.

Onun için son tahlilde diyebiliriz ki insanlık, peygamberlerin sözlü idraklerini (sözsözsel bilgi ve bilinçlerini) aşamaz ve onların göremedikleri kadar eskiyi ve meselâ “ateş öncesi”ni kavrayamazsa, istikbâlini kaybedecek ve dinlerin müjdediği(!) katastrofik sona(kıyâmete) mahkûm olacaktır.

Şâyet böyle bir sona râzı olmayacaksak, İncil’deki “Hz.İsa’nın hem Doğu’dan hem de Batı’dan Mesih(kurtarıcı) olarak geleceği” şeklindeki müjdeyi, hem Doğu’dan hem de Batı’dan birçok birey insanın, bilimsel bir Tanrı kavramında anlaşmakla birlikte insanlaşmanın da sırrına erecekleri şeklinde yorumlamaya ve dinleri bilim ile aşmaya çalışalım; ve de kendimizi böyle bir kavrayışa alıştıralım...

Bu gün, akli başında herkes anlayabilir ki insanların “söz”ün icadından önce de –ister istemez- bir ıstırar hâli olarak uyguladıkları spesifik bir davranış biçimi vardır. Ritm Melekesi dediğimiz bu davranış biçimini, Tanrı’nın bütün insanlara “emr-i vâki” anlamında vahyedip kabul ettirdiği bir ibâdet biçimi olarak izah etmek de mümkündür. Ve bu izah, bilime de ters düşmez; çünkü ritmik davranış biçimi, insanın hayvandan kategorik olarak farklılaşmasını sağlayan ve ona bütün insânî vasıflarını kazandıran bir davranış disiplini. Onun için bilim, böyle bir Tanrı’nın kişiliği hakkında hiçbir delil gösteremez ama “tek”liğini ve “hâkim-i mutlak”lığını, hiçbir “Şeytan” a yer bırakmayacak şekilde garanti eder...

Muhakkak ki insanlık tek bir “Tanrısal Yol” a düzülünceye kadar, rüştünü ispat etmemiş ve/veya birey olamamış olanlar, geleneksel dinlerinde ve ibâdetlerinde oyalanmaya devam edeceklerdir. Ama aklın bilincine varmış yönetici konumundaki bireyler, onların Tanrı(daha doğrusu tanrıları) nâmına kavga etmelerine imkân vermeyeceklerdir...

Ne zaman ki insanlar, “sâniye”nin yerine ikâme edecekleri ritmik bir zaman biriminde anlaşacaklar, işte o zaman resmen(ve cidden) tek tanrıcılığa geçmiş, daha doğrusu Tanrısal Yol’a girmiş olacaklardır. Çünkü, kadîm Mezopotamya Tanrı-Kral’larının uydurduğu mitolojik (politeist) dinin îcaplarına, kutsallarına göre tespit edilmiş bir zaman birimi olan “sâniye”, binlerce yıl öncesinden bugünkü insanlığa yapılmış bir kötülük büyüsü, bir lânet veya fesat aracı gibi bir şeydir... İnsanlığın bütün geleceğine ipotek koymaya kalkacak kadar mağrur olan o Tanrı-Kral’lar, binlerce yıl önceki dogmalara(kutsal varsayımlara) takılı kalmamızı ve dolayısıyla çabaladıkça, ilerlemek yerine –toza, toprağa, çamura bulanıp gömülerek- batmamızı istemiş olmalılar...

Ali Ergin Güran- 30/10/06